

Elizabeta Portugalska

Po zgledu svoje sorodnice, sv. Elizabete Ogrske (Turinške), je tudi Elizabeta Portugalska živela krepotno, že kar junaško svetniško življenje. Poleg neštetihi dobrih del, ki jih je naredila, je bilo njeno posebno poslanstvo skrb za mir, saj je morala večkrat posredovati med sprtimi sorodniki. Že ob njenem rojstvu sta se spravila oče in ded, kar dvakrat je preprečila vojno med možem in sinom Alfonzom ter med njim in njegovim svakom. V svoji nesebični ljubezni in krščanskem usmiljenju je skrbela tudi za nezakonske otroke svojega moža, ki se je na koncu ob njenih molitvah in zgledu tudi sam spreobrn timer.

Ime je dobila po sv. Elizabeti Turinški, katere pranečakinja je bila. Elizabeta izhaja iz hebrejskega imena Elišeba, katerega prvotni pomen je »moj Bog je polnost, moj Bog je moja prisega«. Na Portugalskem in Španskem je znana pod imenom Izabela.

Rodila se je leta 1271 v Saragozi v Španiji, umrla pa 4. julija 1336 v Estremozu na Portugalskem. Bila je hči aragonskega kralja Petra III. in Konstance, hčerke sicilijanskega kralja. Poleg nje sta imela še tri sinove (Alfonz III., Jakob II. in Friderik III.) in hčer Jolando. Z dvanajstimi leti so jo poročili s portugalskim kraljem Dionizijem. V zakonu sta se jima rodila hči Konstanca in sin Alfonz. Mož ji je bil večkrat nezvest, obenem pa strašno ljubosumen. Poslal jo je celo v izgnanstvo, a se pred smrtjo skesal in jo prosil odpuščanja. Po moževi smrti leta 1325 je postala frančiškanska tretjerednica. Preselila se je v samostan klaris v Coimbri in tam živela po redovnih pravilih.

Velja za zavetnico Portugalske, Coimbre, Estremoza in Zaragoze; poleg tega je zavetnica žrtev prešuštva, nezvestobe in ljubosumnosti, po krivici obtoženih, težavnih zakonov, nevest, kraljic, vdov in karitativnih delavcev. Je tudi velika priprošnjica za mir.

Različni čudeži ozdravljenja naj bi se dogajali že za časa njenega življenja. Tako sta npr. na veliki četrtek, ko je sama delila miloščino in umivala noge, ob dotiku njenih rok in poljubu ozdravela pohabljenec in gobavec.

Kot kraljico jo večinoma upodablajo v knežji obleki z ruto ali krono, ki jo ima večkrat tudi v roki. Pogosto je naslikana, kako deli miloščino, njen najbolj prepoznaven atribut pa so vrtnice (simbol portugalskih kraljev). Upodablajo pa jo tudi v redovni obleki frančiškanske tretjerednice s križem v roki. Zaradi podobnosti jo včasih zamenjujejo z Elizabeto Turinško.

Za blaženo je bila razglašena leta 1526, za svetnico pa jo je uradno razglasil papež Urban VIII. 25. maja leta 1625.

